

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

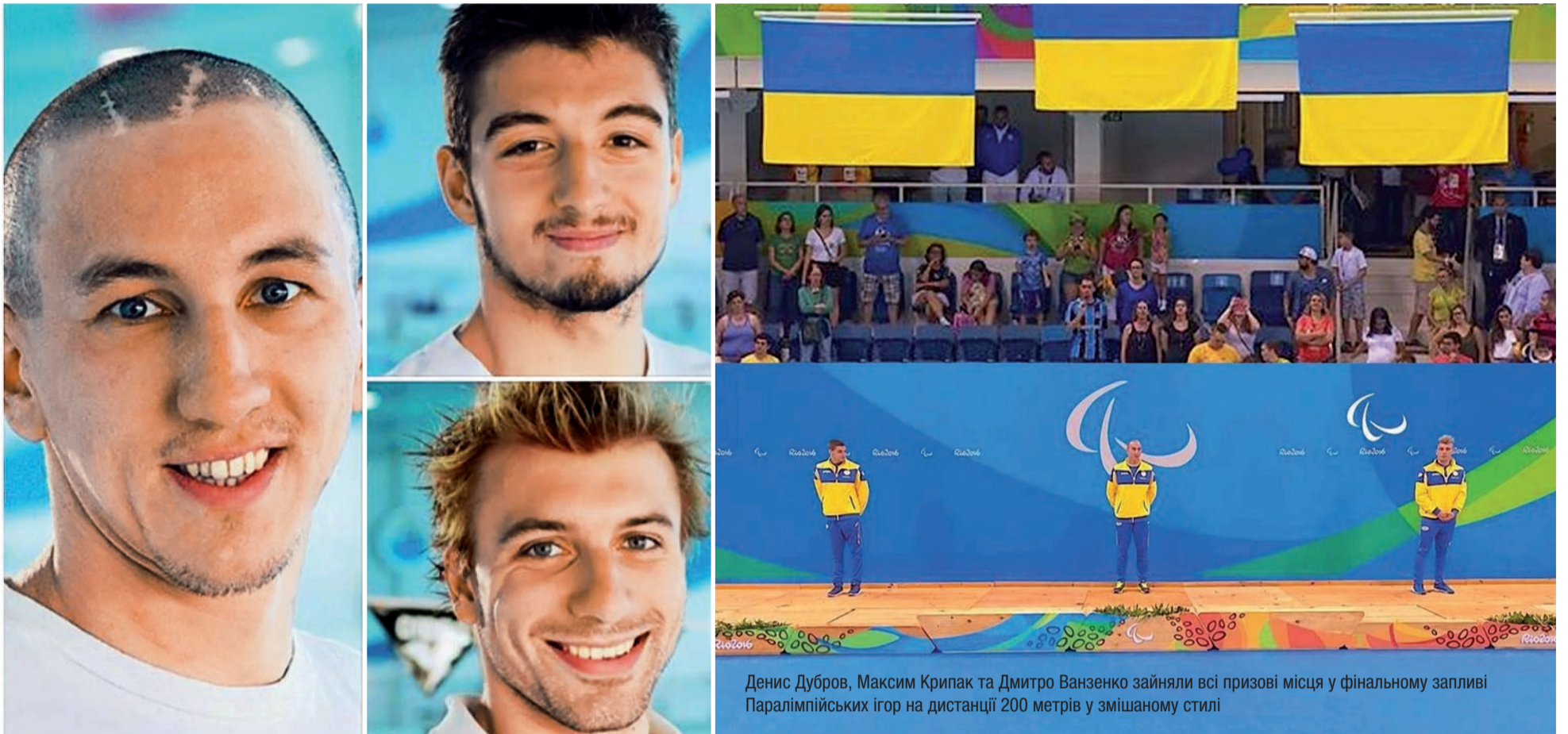
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 68

ЖОВТЕНЬ • OKTOBER 2016 • Nr. 19 (2951)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

У ЧОМУ СЕКРЕТ УСПІХУ УКРАЇНИ НА ПАРАЛІМПІАДІ?

Денис Дубров, Максим Крипак та Дмитро Ванзенко зайняли всі призові місця у фінальному запливі Паралімпійських ігор на дистанції 200 метрів у змішаному стилі

Якщо ми говоримо про Олімпіади та Паралімпіади, то країни, які зазвичай перебувають на верхівці медального заліку, це Китай, США, Росія, а останнім часом і Британія. Проте є одна держава, яка, продемонструвавши найгірший для себе в історії результат на Олімпіаді в Ріо, показує себе як світову потугу в Паралімпіаді. Це – Україна.

Посівши шосте місце в Афінах-2004, українці фінішували четвертими у Пекіні в 2008 році та в Лондоні чотири роки тому. Сьогодні вони показали ще кращий результат: збірна України на третьому місці у медальному заліку Паралімпіади після Китаю і Британії. Виступи українців у Ріо вражають ще більше з огляду на проблеми, з якими зіткнулася Україна останнім часом: економічна криза, війна, а також втрата головної тренувальної бази у анексованому Росією Криму.

▼ **Продовження на 5 стор.**

ХГ

БЛАЖЕННІ ТИХІ

Як же ми будемо здивовані, коли ввійдемо до Неба – ми побачимо там людей, яких ніколи на землі не помічали. Ми звертали на них увагу лише тоді, коли почувалися незручно біля них.

Ви ніколи не почуєте їх голосу, якщо треба добиватися про щось для себе чи для своєї родини, вони ніколи не розштовхували нікого своїми ліктями, проте їх боки всі у синяках від наших ліктів. Вони ніколи не займали значущих посад і перед ними ніколи не кланялись. Проте ми завжди вважали, що це нормально, що вони кланяються перед нами і нам за все дякують. Ми ніколи не думали, що вони гідні нашої любові, проте те, що вони нас люблять, вважали нормою. Ми ніколи не знали про їхні потреби і не переймалися, про що вони плачуть довгими ночами, бо ми думали про своє.

▼ **Продовження на 2 стор.**

40-ЛІТТЯ ПАРАФІЇ В МЮНХЕНІ

В 1927 році слуга Божий Андрей Шептицький створив душпастирський деканат для українців-католиків в Берліні, в якому працював з самого початку о. д-р Петро Вергун. 22 червня 1945 р. більшовики заарештували і заслали його на примусову працю в Красноярський край в Сибірі, де він помер 7 лютого 1957 року. Його наступником став отець Микола Вояковський. Пізніше для новоупорядкування українського душпастирства за кордоном папа Пій XII назначив Кир Івана Бучка на Апостольського візитатора в Західній Європі і водночас на керівника душпастирства для українців-католиків.

У післявоєнний час більшовики, під гаслом репатріації, намовляли або примушували українців повертатися на Схід. Після повернення майже всі вони були заарештовані та звинувачені в колаборації з німецькими націоналістами. Тому багато українців вирішили виїжджати до Америки, Австралії, Аргентини. У Німеччині залишилися тоді близько 60.000 греко-католиків та православних українців. З метою їхньої душпастирської опіки були створені душпастирства, які і становлять фундаменти сьогоденної душпастирської структури.

16 жовтня 2016 року 40-ліття заснування відзначатиме парафія Покрова Пресвятої Богородиці і св. Апостола Андрея Первозванного в Мюнхені. В наступному випуску «ХГ» поінформуємо про заходи довкола цього надзвичайного ювілею. Запрошуємо на Богослуження на годину 10.00. (Ред.)

БЛАЖЕННІ ТИХІ

▼ Продовження.
Початок на 1 стор.

Нам ніколи не спадало на думку, що в їхніх серцях може бути стільки прекрасних і гарних ідей, бо що ж може доброго прийти в го-

лову, якщо ти не смакуєш смачну каву в модному кафе у центрі міста?

Вони, можливо, не одружилися і не вийшли заміж, і не народили прекрасних дітей, і в них не було статків на те, аби купити квартиру, і не було доброї праці...

Ми не хотіли дивитися

на них, бо їхня доля була для нас наче прокляття: все валиться з рук, ніде не влаштовані, все зле, нічого вони не можуть досягнути, самі невдачі. Та й вони ніколи нам про це не казали і нікому не жалілися. Тому ми і не здавали собі великого труду, щоб їх помічати.

«То ж як вони опинилися в Небі?, – будемо здивовані ми, – і звідки вони взагалі взяли? Про них навіть Радіо Ватикан нічого ніколи не сказало, але ж я так уважно слухав. Чому вони в Небі – вони не канонізовані і їх тут таких тисячі?... І чому вони нами правлять, адже вони

за земного життя такі були безпорадні?»

«Блаженні тихі, бо вони успадкують землю», – сказав Ісус. «А зараз воно просто так здійснилося», – промовив один з Ангелів, щоб я хоча би щось збагнув.

о. Григорій Рассолєнко,
CREDO

ВІЗИТ ШТАЙНМАЙЄРА І ЕРО

Міністр закордонних справ Німеччини Франк-Вальтер Штайнмайєр і його французький колега Жан-Марк Еро відвідали Донецьку область, зокрема – побували в Краматорську та Слов'янську. Ці два пани вважаються помірно-проросійським лобі в європейському політикумі. Навряд чи цей вояж сильно змінить їх позиції, але, можливо, підштовхне до більш нейтрального бачення. За підсумками візиту Штайнмайєр заявив, що головне завдання на сьогоднішній день – «перетворити маленьке перемир'я (на Донбасі) у велике продовження, а потім повернутися до вирішення проблеми політичним шляхом».

(Віктор Трегубов, «Слово і діло»)
На світлині зруйнований російськими терористами міст через р. Казенний Торець. Невідома особа написала на уламках: «Тут був "русскій мір"».

ПАМ'ЯТІ ВАДИМА МАТРОСОВА

8 вересня в АТО загинув український розвідник Вадим Матросов («Боцман»). «Тебе чекали, брате, вдома. Чекала сива мати, чекала молода дружина, чекали двоє дівчаток-близнюків. Кожен ранок виглядали, кожен вечір молилися, кожні вихідні ходили до церкви. Вони чекали, друже, твого повернення додому! Сьогодні ти їдеш, сьогодні повертаєшся. Повертаєшся додому птахом сизокрилим, піснею недоспіваною... Ти повертаєшся, друже, навіки додому. Дочекалися, але не так як хотіли, не так як мріяли...», – написали друзі Покійного з батальйону «Донбас».

Матросова мобілізували під час шостої хвили. Однак потім він вирішив, що його місце на передовій. Тому уклав з армією контракт і залишився воювати проти Московії.

Про цього прекрасного розвідника згадує журналіст 24 Каналу Олексій Кондаков. «Його запитували: навіщо ти лізеш до окопів ворога? Каже: "Уяви, як їх демотивує, коли вони над своїми позиціями бачать прапор України? Як їм страшно воювати проти нас, знаючи, що ми вільно ходимо до них?" А він не один синьо-жовтий стяг повісив на тій стороні».

Старшому розвідникові 46 окремого батальйону спецпризначення «Донбас-Україна» було 27 років. Він попався на ворожу міну в Маріїнці. Від отриманих ран помер в дорозі до лікарні. В рідній Любашівці на Одещині сотні людей прийшли на останнє прощання з Лицарем. На світлині Аліни Радченко один з друзів Покійного, чи то заснув біля свіжої могили, роздумує, чи може дзвінка чекає...

(А. Ф.)

ПЕРША ЛЕГАЛЬНА ЕВТАНАЗІЯ ПІДЛІТКА

У Бельгії вперше застосовано закон, який допускає евтаназію неповнолітніх. Це перший у світі випадок легального виконання цієї процедури щодо людини, молодшої за 18 років.

Медик, відповідно до закону, допоміг померти невиліковно хворому 17-річному юнакові, втілюючи приписи ухваленого ще 2014 року закону, який робить можливим таку евтаназію без вікових обмежень, – повідомив Бельгійський національний комітет з питань контролю над евтаназією.

Загалом у Бельгії евтаназію легалізовано 2002 року, а в лютому 2014 бельгійський парламент погодився поширити право на вимогу евтаназії для невиліковно хворих дітей і малолітніх осіб. Бельгія – єдина країна, де право на евтаназію мають неповнолітні. Дослідження публічної думки показали, що це підтримує переважна частина

суспільства. Смерть на вимогу доступна для неповнолітніх також у Голландії, але тільки щодо осіб віком не менше 12 років. Евтаназія дорослих дозволена законом також у Люксембургу та Колумбії. У Швейцарії, Німеччині, Японії та Канаді закон допускає асистоване самогубство з участю лікаря.

Активна допомога в умиранні стає доступною для неповнолітніх у Бельгії – на відміну від дорослих людей – виключно тоді, коли вони страждають на невиліковну хворобу. Крім того, психолог має підтвердити, що дитина володіє здатністю виносити рішення про те, щоби розстатися з життям, що виключає з-під охоплення

законом немовлят і психічно хворих. Також на евтаназію дитини необхідна згода її батьків. На що саме хворів цей 17-річний хлопець, оприлюднено не було. Голова комітету з питань контролю над евтаназією Вім Дістельманс сказав тільки те, що юнак «страждав від нестерпного фізичного болю».

Цей факт вимагає виразного засудження, – вважає Товариство «Наука і життя», яке діє при Конференції єпископату Італії та займається питаннями біоетики. Видана ним нота стверджує, що «право на евтаназію для неповнолітнього – це ніщо інше як тільки надання дорослим права вирішувати про життя і смерть дитини».

CREDO

XI

Любов. Справжня. Вона побачила його в ті страшні перші хвилини, коли Він повернувся з полону. Без рук. Сліпий. Притиснула до себе. «Ти мій їжачок...» Її серце розривалося. Але вона усвідомлювала, що в ці хвилини в першу чергу має підтримати Його. Своєю любов'ю і ніжністю. Журналісти завмерли і відступилися – щоб дати їм побути вдвох... А в гелікоптері Він вперше усміхнувся. Їй. В нього надзвичайна посмішка... Це мої життєві уроки, які дають мені сильні люди, що я їх зустріла в ці два роки свого життя. Дякую вам за ці уроки!

Ірина Геращенко, уповноважена Президента України з мирного врегулювання конфлікту на Донбасі, приймає пряму участь в обміні полоненими. С-на І. Геращенко.

Продовжуємо тему на 4 стор.

БУДЕ ЦЕРКВА В МАРІУПОЛІ!

Владика Степан (Меньок), Екзарх Донецький УГКЦ, освятив наріжний камінь і хрест під забудову храму Преображення ГНІХ в Маріуполі. Напередодні єпископ очолював Архиєрейську Божественну Літургію в каплиці парафії.

У проповіді архиєрей наголосив: «Господь – всемогутній Творець, який створив Всесвіт, а людина в ньому є лише порошинка... Будь-який державний керівник, хоч би яким могутнім він був, не має гарантії, що доживе до завтра. Я часом відчуваю провинку перед Героями Небесної Сотні, що вони віддали своє життя за нас, а ми ще мало зробили для нашої країни. (...) Ми так довго чекали виділення земельної ділянки під забудову нашого храму в Маріуполі... І тільки війна просвітила наших державних чиновників це зробити. Бо настав час і їм задуматися, по який бік барикад стоять». (Руслана Ткаченко, прес-служба Донецького екзархату УГКЦ)

КРИМСЬКОТАТАРСЬКА РЕСПУБЛІКА

Верховна Рада затвердила рекомендації парламентських слухань на тему «Стратегія реінтеграції в Україну тимчасово окупованої території АР Крим та міста Севастополя». Згідно з результатами парламентських слухань, доцільно розглянути питання зміни статусу Автономної Республіки Крим на Кримськотатарську Автономну Республіку. Документ включає в себе рекомендації президентові України підготувати зміни в Конституції і законах України та внести їх на розгляд парламенту щодо позбавлення спеціального статусу Севастополя, а також визнання кримських татар, караїмів і кримчаків корінними народами України з відповідними змінами в ст. 11 Основного Закону. (espresso.tv)

ДОНЕЧЧИНА, ШКОЛИ

Мабуть Путін і в страшному сні не міг собі уявити, якою буде хвиля повернення до своїх українських коренів на Донеччині після його «русской весни». В Донецькій області, на території, що контролюється українською владою, повністю українською мовою сьогодні проводить навчання вже 325 загальноосвітніх шкіл. Це майже 60% шкіл. Наше завдання – допомогти цьому процесу. Сьогодні для нас мова – це не тільки феномен культури, це ще й фактор безпеки. Сьогодні стараннями «русскаво міра» небезпека, війна, руїна і смерть промовляють до українців російською мовою. І люди на Донеччині це розуміють. (Павло Жебрівський, голова Донецької облдержадміністрації, з персональної сторінки у Фейсбуці)

ВИЛОВЛЮЮТЬ ПРИХИЛЬНИКІВ «РУССКАВО МІРА»

Щури втікають з корабля. Ті, які стояли на «блоkpостах ДНР» тепер в уже визволених українською армією містах, масово втікали до «супердержави» з надією там відсидітися до кращих часів. Проте безперспективність та приреченість «ДНР» змушує повертатися додому, випробувавши на собі життя в реальному звиринці. Підтвердження цьому – цифри. За 9 місяців п.р. в Донецькій області поліція затримала 220 осіб, причетних до незаконних збройних формувань. Ще 137 оголошено в розшук. (В'ячеслав Аброськін, начальник поліції в Донецькій області, з персональної сторінки у Фейсбуці)

ПАДАЄ ТОВАРООБІГ МІЖ УКРАЇНОЮ І РОСІЄЮ

За даними Державної служби статистики, товарообіг між Україною і Росією за перше півріччя скоротився на 57,8% в порівнянні з аналогічним періодом минулого року. Тепер співпраця з РФ складає лише 10 частину від загального товарообміну. У цілому, за останні 2 роки об'єм торгівлі між Росією та Україною упав на 62% (з \$39,6 млрд до \$15 млрд). («Остров», 24 Канал)

СУСПІЛЬСТВО ЗБАЙДУЖІЛО...

В інтерв'ю для 5 Каналу Наталя Каплан, сестра політ'язня Олега Сенцова, зокрема сказала: «Суспільство збайдужіло і до Олега, і до інших політ'язнів. Може тому, що їх кількість постійно росте. Це неможливо постійно переживати. Хтось просто розчарувався у політ'язнях, які були звільнені, зокрема Савченко». (А.Ф.)

ШАНТАЖ ЗАРУЧНИКАМИ

Шантаж України заручниками, який влаштувала «федерація» з метою залякати українське суспільство, може привести до цілком протилежних наслідків.

Звісно, простіше і логічніше було б обміняти «всіх на всіх», як це і було передбачено «мінськими» і не тільки домовленостями. Такий обмін неодноразово планувався, анонсувався і гарантовано зривався в останній момент російською стороною. Тому що обмін всіх на всіх має сенс, якщо ви дійсно бажаєте продемонструвати «акт доброї волі» і намагаєтесь зупинити протистояння. Але зрозуміло, що мета кремлівських технологів полягає не в цьому.

Росія влаштувала шантаж заручниками, більш притаманний для якоїсь забороненої і кривавої терористичної організації. Та навіть перебільшила терористів, додавши до класичного шантажу елементи шоу та психологічного тиску. Торгівля заручниками «поросійськи» – це завжди купа

невиконаних обіцянок, звинувачень у зриві протилежної сторони, це незрозумілі «умови», які терористична держава вимагає виконати в обмін на свободу полоненого, це обов'язковий широкий медіасупровід, тиск на родичів полонених, це фізичні і моральні знущання. І цей шлях ми проходимо задля виволонення кожного нашого полоненого.

Зрозуміло, що метою всього цього «шоу» є залякування і психологічний тиск не тільки на родичів полонених, а й на українську владу і на все українське суспільство. За думкою агресора ми всі повинні відчувати себе винними в тому, що наші люди страждають в полоні. Ми всі повинні погодитись і примусити владу погодитись на будь-які умови агресора заради звільнення полонених.

Повернення з неволі. Ірина Геращенко допомагає Володимирові Жемчугову переступити через міну після обміну полоненими.
С-на: Олександр Клименко

І звісно, ми всі повинні відчувати втому: втому від війни, втому від самих полонених. І ми всі неодмінно повинні бажати найскорішого відновлення «дружби».

Але все працює цілком навпаки. Українці бачать своїх співгромадян, які повертаються з полону незламними. Які мають сили, як Володимир Жемчугов, навіть скаліченими, гідно відповісти на огидне питання пропагандиста Грема Філліпса (бри-

танський «журналіст» на послугах Кремля-Ред.):

- **А кому ти потрібен, безрукий?**
- **Я потрібен Україні. Україна своїх не кидає!**

Це працює краще ніж будь-яка найпросунутіша пропаганда. Працює на Україну. І люди різних поглядів, які зазвичай сваряться один з одним стосовно політичних партій або персоналій,

в питанні заручників – єдині. В нас немає і не може бути нічого спільного з терористами, які захоплюють, знущаються, а потім намагаються продати заручників.

І я все більше бачу, що люди перестають боятися. Ми не боїмося. З кожним нашим заручником, звільненим, але не зламаним, ми отримуємо дуже важливе для всіх нас щеплення – щеплення від «дружби».

Сергій Єсипов, «Carpe diem»

ХГ

Володимир Жемчугов з дружиною Оленою та Юрієм Супрун у гвинтокрилі в дорозі додому. За даними СБУ, в полоні терористів на окупованих територіях перебуває ще 115 громадян України, майже половина з яких військові. 498 людей вважаються зниклими безвісти.
С-на: Олександр Клименко

Я СТАВ НА СТОРОНУ СВІТЛА

17 вересня на Донбасі з полону терористів були звільнені двоє українців: Володимир Жемчугов і Юрій Супрун. Жемчугов, який був тяжко поранений, коли підірвався на розтяжці, перебував у полоні з осені 2015 року. В результаті підриву він втратив обидві руки та зір. Юрія Супруна, який є співробітником моніторингової місії ООН, затримали у квітні в Донецьку представники тзв. «донецької республіки».

Неймовірно сильні слова людини, яку не зламав полон. Аж до болю сильні. Володимир Жемчугов: «Хочу подякувати всім, хто боровся за мене. Я людина родом з Донбасу, я росіянин за національністю, виріс на Донбасі, колишній шахтар. Але так склалося життя, що я став думати інакше, ніж люди на Донбасі, яких на сьогоднішній день просто обдурили, розповідаючи про те, що тут фашисти, нацисти. Я отримав гарну освіту і зміг розібратись де «чорне», а де «біле». Я став на сторону «білого». Я і такі як я патріоти України в окупації стали до боротьби

проти підлої російської окупації. Ми не побоялись взяти в руки зброю і боротись проти російських окупантів та українських зрадників, які стали на сторону російської армії. Ви не дивіться на мене, що я так сильно поранений – війна є війна. Людей вбивають, ранять. Але завжди за війною прийде перемога. Я вірю, що прийде перемога і мій рідний Красний Луч звільнить від російських окупантів і там почнуть нормально жити люди».

Святослав Цеголко, прес-секретар Президента України, А.Ф.

ХГ

НА СТАДІЇ ЗАНЕПАДУ

За результатами виборів до російської Державної Думи (нижня палата парламенту) пропутінівська партія «Єдина Росія» здобула понад половину місць, що дало їй конституційну більшість в законодавчому органі. Коментар російського незалежного оглядача Лілії Шевцової.

РОЗРИВ. Саме це буде демонструвати нова сьома Дума. Розрив між новою реальністю країни, яка все глибше вповзає в кризу, і спробами Кремля зберегти стабільність. Заржавіла «парламентська» конструкція давно вже не відповідає запитам суспільства. Вона могла б ще якийсь час ржавити і далі. Але сьогодні Дума потенційно стає революційним фактором – в силу своєї функції фейкового представництва. Суспільство в ситуації

наростаючого невдоволення і не маючи легальних каналів захисту своїх інтересів, буде вимушено висловлювати свої інтереси через вулицю. Втім, влада це розуміє. Інакше навіщо заздалегідь створювати репресивну систему оборони?

Однак вся справа в тому, що превентивна відповідь на очікувану хвилю гніву не спрацює. Йдеться про залізну логіку, підтвержену в історії не один раз: система приречена і не зможе себе захистити, якщо її преторіанці виявляють пристрась до збагачення. Так ось все говорить

про те, що нова Дума стане останніми підтанцьовками навколо влади на стадії її занепаду. Ті, хто це зрозуміє, почне шукати нові об'єкти лояльності. Інші продовжать напихати кишені. Для багатьох думських і партійних лідерів це буде останній бал перед відходом в політичне небуття. Можливо, в Думу потраплять і ті, хто спробує зробити її майданчиком для відкритої дискусії. Але в будь-якому випадку ця Дума навряд чи зможе допомогти Кремлю імітувати життєздатність. Швидше вона буде тягнути Кремль до дна.

Таким чином ми маємо справу з останнім подихом «парламенту стабільності». Він залишиться в історії, як приклад дискредитації парламентаризму. Якщо тільки ті, хто захоче продовжити своє політичне життя, не спробують змінити його функцію, коли гряне грім. Саме так свого часу зробили іспанські кортеси, польський Сейм і українська Рада. Час мчить швидко і ми скоро побачимо, наскільки покірна челядь здатна обірвати повідець...

Подано за «Ехо Росії», переклад з російської о. Б. Підлісецького

У ЧОМУ СЕКРЕТ УСПІХУ УКРАЇНИ НА ПАРАЛІМПІАДІ?

▼ **Продовження.**
Початок на 1 стор.

Голова Паралімпійського комітету України Валерій Сушкевич – людина, яка багато в чому спричинила цей успіх. Зокрема, йдеться про розроблену ним програму «Інваспорт». Її суть у тому, що спортивні школи та відповідна інфраструктура для паралімпійського спорту працюють у кожній області України. «В Україні ми створили найкращу систему фізичного виховання, спорту та реабілітації для людей з обмеженими можливостями», – розповів пан Сушкевич ВВС. «Інфраструктура є у всіх регіонах України, всюди діють школи для дітей з обмеженими можливостями. Система працює і приносить результат», – продовжує він. «Однак система не може

лімпійці могли готуватися до змагань, попри те, що у 2014 році Росія заволоділа їхньою головною тренувальною базою в Євпаторії.

Пауерліфтерка Лідія Соловйова, яка завоювала золоту параолімпійську медаль, каже, що головна мотивація для її успіху – те, що в Україні небагато можливостей для людей з особливими потребами. Або ти пливеш, або тонеш. «У моєї країні людині з обмеженими можливостями знайти роботу дуже важко... Паралімпійський спорт – це моє основне джерело доходу. Я живу з нього», – пояснює пані Соловйова.

Після втрати бази в Євпаторії вона тренується у готелі. Такі обставини, визнає атлетка, могли позначитися на результатах її товаришів з команди і перешкодити їм досягти більшого на Паралімпіаді. Пан Сушкевич погоджується, що рівень під-

ПЕРЕМОГА НА ПАРАЛІМПІАДІ ЯК ПОМСТА ЗА ПАНДУСИ?...

Ми бурхливо радіємо з того, що наші паралімпійці майже що найкращі в світі. Ну не найкращі, а другі-треті! І справа навіть не в очках-голах-секундах: спортивні результати вони важливі на «великих» Олімпіадах – а в тому, що, маючи настільки потужну команду паралімпійців, хіба ми не найбільш круті гуманісти на світі, хіба не в нас люди з особливими потребами оточені такою увагою та турботою, що хоч прямо зараз до ЄС приймай?

Це дуже емний месидж! Бо у будь-якій війні (а ми ж – у війні) багато залежить від морального ресурсу воюючої сторони. А гуманізм, моральне ставлення до слабких – хіба не серйозний бонус? Чи може народ, де так ставляться до інвалідів, бути варваром, а держава «недодержавою»? І не одні ми це розуміємо – гадаєте з чисто спортивного інтересу російські чиновники накачали своїх паралімпійців допінгами?

Тому наші медалі – це плюс! Але ставлячи плюси у графі «європейськість», не будемо надуватися від марнославства. Бо, якщо глянути об'єктивно, ці перемоги швидше всупереч, ніж завдяки. Та чи такі ми вже європейці стосовно людей з «особливими потребами»? Чи добре їм у нас живеться? Питання риторичне. І тому праві експерти, котрі кажуть: золото наших паралімпійців – це чи не єдиний для них шанс реалізувати себе у нашій країні, довести, що потрібні Україні, і, може бути, навіть відчуття якое почуття солодкої помсти за не завжди до них шанобливе ставлення.

Наше суспільство з радянських часів вважає себе моральним. Тому що шкодує діток-калічок, глухих, сліпих, тих, хто не встає з колясок, хто страждає на ДЦП, і жертвує їм на допомогу свої трудові заощадження. І навіть молиться за них... Але, чи часто впускає у своє життя? Навіть тих, хто ще вчора був молодим і здоровим, а сьогодні повернувся з фронту без рук і ніг. Скільки говорилося, а так і не ризикнули пустити попереду параду до Дня Незалежності шеренгу з воїнів-ампутантів – на протезах та візках. Не формат... Хоча, вони цього заслужили. І військові традиції всіх європейських країн свідчать «за». Але... незвично. На Паралімпійських іграх спортсмени виставляють кукси, всохлі кінцівки та непропорційні тіла на загальний огляд. А ми злякалися. Побоялися зіпсувати свято. Замість безхмарного щастя посіяти біль. Замість всенародного схвалення породити питання...

Ви давно читали у ФБ пости людей, котрі вважаються інвалідами? Їх листування у соцмережах? Майже всюди глибока переконаність, що державі до них немає справи. І пишеться це без злості, а із смиренням та приреченістю. І справа навіть не у горезвісних пандусах та туалетах для інвалідів, які в Європі обов'язкові у кожному найбільш зубожлому кафе, а у нас їх не спромоглися обладнати, бо навіть інваліду заходити до піцерії – тільки публіку розполює. І мова не про мізерні соціальні виплати та бюрократизм при їх вибиванні, і не про державу. А про те, що багато хто з нас, тих, хто радіє перемозі паралімпійців, таким же калікам, але не спортсменам, лише тихо поспівчують.

І перехрестяться, подякувавши Богові, що самих оминула ця чаша.

Чи знаємо ми, яким щастям живуть паралімпійці? Відаємо про те, що коїться на душі бельгійської чемпіонки Маріке Верворт, котра готує себе до евтаназії після ігор в Ріо, тому що прогресуюча хвороба

Маріке Верворт. С-на: espn.com

з'їдає майбутнє? Чи розуміємо, як важко, наприклад, 27-річному інваліду з дитинства та волонтеру Антону Дубишину отримувати е-мейли з погрозами: що ти, мовляв, мозолиш очі своєю потворністю, і так жити тоскно. А він же не просить грошей на паперті, а від своєї убогої соціальної забирає та посилає до АТО, і в госпіталь заїжджає почитати вірші – цілий фільм про це зняли. І Філарет нагородив орденом. А народився ж з таким двостороннім каліцтвом, що матері радили відмовитися та здати до інтернату. І здавалося б, який з нього воїн, а він – воїн. Тому, може, і зляться на нього, що грошей не просить, а сам дає. Ламає картину світу.

Антон Дубишин. С-на: palu.org.ua

Один голлівудський герой з вестерну скаржився, що йому, молодому та сильному, кожен день необхідно рятувати світ, не те, що калікам, у них вижити – вже подвиг. А ось бачимо, що не бажають вони просто виживати. Прагнуть побити нас нашою ж зброєю. Так, щоб відразу вчотирьох у фінальному забігу на 1500 метрів взяти і обійти за часом бігуна-чемпіона із «справжньої» Олімпіади... Що зі світом коїться!

А, можливо, їм важливо довести, що не вони каліки. А це ми ущербні – із своїми дикими бажаннями грошей, розкоші та насолод, заради яких ховається на городах награбоване та купуються шикарні пентхаузи у самій Софії, щоб дзвони замість будильника дзвонили...

Може, не в тому проста істина паралімпіад, щоб «соціалізувати інвалідів», а в тому, щоб нас з вами змусити задуматися про щось, що недоступне поки що для нашого розуміння.

▼ **Продовження на 6 стор.**

Rio 2016™						
			Gold	Silver	Bronze	Totals
1ST		CHN	107	81	51	239
2ND		GBR	64	39	44	147
3RD		UKR	41	37	39	117
4TH		USA	40	44	31	115
5TH		AUS	22	30	29	81
6TH		GER	18	25	14	57
7TH		NED	17	19	26	62
8TH		BRA	14	29	29	72

працювати без людей... Людей, які витримують усі ці проблеми: нестачу фінансування, політичну кризу, війну, інші клопоти. Це надзвичайно віддані люди.»

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ПРОФЕСІОНАЛІЗМ

Специфіка «Інваспорту» полягає в тому, що його об'єкти розкидані по всій країні, а не зосереджені у якомусь окремому регіоні. Це означає, розповідає Валерій Сушкевич, що українські пара-

готовки спортсменів – не в останню чергу через війну – не був «максимально можливим». «Світ бачить успішний бік моєї команди, бачить, чого ми досягнули, але ніхто не бачить, чого ми не досягнули», – каже він.

«Я можу точно сказати, що ми виступили б краще, якби не війна в Україні. Мета усієї моєї команди – показати максимум можливого, адже це так важливо для моєї країни», – говорить Валерій Сушкевич.

Бі-Бі-Сі

ПЕРЕМОГА НА ПАРАЛІМПІАДІ ЯК ПОМСТА ЗА ПАНДУСИ?...

▼ **Продовження.**
Початок на 5 стор.

Може, не ми повинні їх жаліти, а вони нас – зрячих з руками і ногами, але брехунів, пияків, хабарників, тих, хто грабує країну, колеться та ригеться по смітниках... І чи не тому нам важко бачити їх поруч, що вони борються за своє життя, а ми здалися?

Чи багато хто з нас може сказати, що їхні діти вчаться у школах з інклюзивною освітою, тобто таких, де за однією партою – здорові та ті, хто прийшов на уроки на милицях і приїхав на інвалідних візках? Багато візочників у фірмі, де ви працюєте? А серед ваших друзів? Нам показують нашу нову поліцію – ефектних блондинок та накачаних хлопців. А чому до неї не беруть інвалідів? Не в патрулі, звичайно, але у відділі з боротьби з кібер-

злочинністю, наприклад? Кажуть же, що візочники – найкращі IT-спеціалісти, кваліфіковані мисливці на хакерів... Останній інвалід-політолог, якого я пам'ятаю – це незрячий економічний експерт Васін, котрий публікував колонки у газетах у середині 1990-х і не соромився своєї сліпоті...

Де люди з особливими потребами серед політиків, урядовців, мерів міст? З депутатів ми знаємо одного: Валерія Сушкевича, мужню людину, без якої, скажемо прямо, і команди нашої паралімпійської не було б! Але ми звикли до нього, як до представника певного класу людей, котрі потребують захисту держави. І здивуємося, якщо він раптом подасть законопроект про стратегію державної оборони або про політичну реформу...

Невже ми думаємо, що людина в інвалідному візку на посаді прем'єр-міністра не впорається з реформами? Нік Вуйчич, мотиваційний тренер та проповідник, людина без рук і ніг, збирає повні стадіони і дарує людям надію – чому він не з нашої країни? Чому не наш земляк –

Стивен Хокінг, мислитель, котрий не здатен самостійно пересуватися, харчуватися та говорити, але котрий зумів відкрити таємниці Всесвіту? Чи страждаючий з дитинства на поліомієліт Рузвельт, котрий виграв війну й придумав ООН – чому він не наш президент? Чому у нас немає таких? Або вони є, але ми не знаємо? «Хоча над моїм майбутнім нависла хмара, на свій подив я з'ясував, що тепер почав отримувати від життя більше задоволення, аніж раніше», – пише важко хворий Хокінг. Ми це можемо зрозуміти?

Колись, зійшовши на Говерлу, я побачив там чоловіка у інвалідному візку. Зійти на найвищу точку України йому допомогли четверо волонтерів. Він був не наш – європеєць. І, як виявилось, ще й незрячий, котрий і побачити всієї цієї краси не міг, лише – відчувти порух вітру та запах снігу, що сховався в ущелині. Навіщо це йому, подумалося тоді? І навіщо це волонтерам, прийшла навздогін думка – тягнути невідомий вантаж до самого неба? Заради чого? А ось, напевно, потрібно. Просто не всі ми це розуміємо.

Потрібно, щоб поруч були ті, кому перемога над собою дорожча всіх мільярдів, хто видобуває її не у блиску успіху, а виснажливою працею. І доводить, що хоч життя, як писав Ніцше, і трагічне, але це – оптимістична трагедія. І треба навчитися не розкидатися, і вміти терпіти біль на шляху до мети, і прожити відведений тобі вік на форсажі і не боятися вчасно піти, як не боїться цього Маріке Верворт...

Може ми і сваримось, і ненавидимо один одного, і шукаємо всюди «зраду», і незадоволені життям тому, що не вистачає у нашому світі цієї складової? Що не маємо доступу до цього банку мужності? І не розуміємо, наскільки вони нам потрібні – люди з особливими потребами та неймовірними здібностями?... Пара молодих людей з волонтерськими нашивками у троллейбусі дивляться у вікно на споруджуваний храм. «Дивись, – каже вона, – пандус для інвалідів облаштовують!» «Ну що ж, у такій церкві можна і віру прийняти», – відповідає він.

Євген Якунов, Київ.
Подано за «Укрінформом»

ХГ

ПРО УГКЦ В ТУРЕЧЧИНІ

«Чи видно, що ви є християнами?» – з таким запитанням Апостольський вікарій Стамбулу та Апостольський Адміністратор Екзархату для католиків візантійського обряду в Туреччині єпископ Рубен Тьєррабланка Гонсалес звернувся до отця Віталія Храбатина незадовго після того, як він прибув до Туреччини, щоб служити українцям греко-католикам. Ієрарх мав на увазі, що в суспільстві, більшість якого становлять мусульмани, свідчити віру потрібно, насамперед, своїм життям. Спілкуючись зі Світлою Духович, о. Віталій, співробітник Пасторально-міграційного відділу УГКЦ, розповів також про інші особливості душпастирського служіння в цій новій для цієї Церкви дійсності.

о. Віталій Храбатин: У вересні минулого року владика Йосиф Мілян на прохання наших вірних вперше поїхав до Туреччини. Там він відкрив нашу спільноту в Стамбулі і відслужив літургію в Ізмірі. А потім, вже на Різдво, я полетів туди, щоби там служити нашим людям літургію. Наразі є тільки в Стамбулі, але я вже маю контакти з іншими нашими вірними.

Там душпастирство відрізняється від душпастирств, які ми знаємо з Європи. В Європі ми маємо трудову міграцію, це люди, які поїхали працювати, в Туреччині це люди, які там живуть. В більшості, це наші жінки, які повінчалися з турками і живуть в тому середовищі. Якщо в Європі це ми шукали наших людей, особливо в Італії (ми шукали їх в парках, в різних місцях), то в Туреччині наші вірні самі почали шукати свого священника.

► З чим пов'язана така потреба? Адже, як ви сказали, це переважно жінки, які належать до турецьких сімей. Ми могли б подумати, що вони більше інтегровані в турецьке суспільство, яке переважно є мусульманським.

о. В. Храбатин: Не можна відірвати того, що ми носимо в нашій душі, не можемо відірвати себе від нашої історії, навіть якщо ми перебуваємо в іншому контексті. Думаю, перший такий чинник, це ностальгія, ностальгія за своєю церквою, обрядом, співом, за тим, в чому ці люди зростають. Цікавий момент: турки, самі по собі, дуже толерантні, немає чогось такого, як ненависть до християн. Тому вони не забороняють своїм українським дружинам брати участь в літургії, ба більше, вони навіть самі приходять на літургію.

► Чи дозволяють цим жінкам приводити на літургію своїх дітей?

о. В. Храбатин: Так, звичайно. У нас там чимало маленьких парафіян. У них вдома, я думаю, немає святих ікон чи зображень, які могли б нагадувати про життя нашого Спасителя. Так думаю, бо діти ставлять багато запитань: що воно є, навіщо тощо. Була одна така історія про малого Іллю. Він підійшов до мене і каже: «Мені подобається твій хрест. Подаруй мені його». У мене відразу виникло запитання: а як потім буде вдома? Чи то не буде сприйнято як якийсь прозелітизм? Тому я спершу поговорив з мамою, а коли вона не мала нічого проти, я йому подарував хрестик.

Летіти до наших людей літаком закордон, це для мене не був новий досвід, бо на початку 2000 років я вже долітав до наших людей до Копенгагена. От тільки, я собі

не здавав справи, що це є інше середовище, мусульманська культура, інше бачення...

Я ходив в звичайній сорочці з колорадкою, і мені сказали: це є символ свободної людини, яка собі по Європі так ходить, але в нас такого звичаю немає. Власне, за правління Атагурка, того, хто переіменував Туреччину з конфесійної держави у державу світську, запроваджено закон, що представники всіх релігійних спільнот не будуть ходити назовні в своїх релігійних шатах. То є такий вираз рівності – всі є однакові.

Інша моя розгубленість була, коли я вже був в Стамбулі, то там ніщо мені не нагадувало про християнство. У нас ми майже на кожній вулиці бачимо знак хреста, ікону, щось, що є нам близьким, в Стамбулі такого нема. Це приносить певну розгубленість.

На перший погляд там немає християнства. В дійсності

воно живе, хоч і приховане. Воно є свідомістю, яким ми живемо нащодень. Не маніфестуємо відкрито, що ми є, але ми живемо тим християнством. Там кожен церкву потрібно шукати. Треба заходити в дворики, в будинки. Це так, як колись в Римі, ці перші святині, які були домашніми церквами. Таким, схожим на тодішній Рим, є християнство в Туреччині.

Отже, з одного боку бачиш, що це не є Європа, а з іншого розумієш, що й тут можеш щось знайти, що тобі допомагає жити. Або можеш поставити запитання поіншому: в чому полягає суть християнства? Це запитання я собі часто повторюю. Владика Рубен запитав нас колись: чи видно, що ви є християни? Тут не ідеться про маніфестацію, а про те, чи наше життя стало свідомістю.

На основі звукозапису Радіо Ватикан підготував Роман Амбріс

С-на: Олександр Хоменко

ЯКБИ Я БУВ МОЛОДИЙ, БУВ БИ НИНІ НА СХОДІ (розмова з Романом Іваничуком)

17 вересня на 87 році життя не стало автора історичних романів Романа Іваничука. Рік тому у Львові ми записували розмову з ним, і тоді здавалося, що у нього вистачить сил і задумів ще на багато-багато років. Навесні 2015 письменник представив триптих «Словом і вогнем», в якому згадував своє дитинство, вчителів та розмірковував про другий український Майдан. По тому традиційно обіцяв, що все – більше ні рядка. За своє довге письменницьке життя Роман Іваничук видав близько шістдесят книжок, двадцять із яких – історичні романи, присвячені білим плямам в українській історії: від часів Київської Русі до Євромайдану.

В дитинстві я був пестунчиком, бо ж найменшим – четвертим. Від мами я успадкував те, що можна отримати лише від матері – любов. До самої смерті я все їй розказував: у кого закохався, які мої невдачі й успіхи в письменницькій роботі, з ким товаришував. Я приїжджав до неї в Коломию, вона сідала поруч і говорила: «Я слухаю», – і часто до півночі, а то й до світанку я їй про все розповідав.

З батьком таких сповідей не було. Він помер, коли я ще служив в армії. Батько дуже грився тим, що мене виключили з університету, брат сидить, сестра не вийшла заміж (хоч вона мала великий успіх у кавалерів, але жоден не залишився живим – усі хлопці загинули в лісах). Батько був величезним для мене авторитетом – на рівні з Богом. Він був прекрасним учителем, завжди перебував на видноті, до нього всі з'їжджалися по пораду. Серед його гостей були священники, академіки.

Я ніколи не був радянською людиною. Я не вірив у комуністичну ідеологію, бо так мене виховав батько. Якби я був старший, то, як і мій брат Євген, теж би пішов в УПА. Тоді всі вступали або в повстанську армію, або в дивізію «Галичина». Але моя сім'я була проти «Галичини» і того, щоб українці йшли під німецькі герби. Батько нам говорив, що ми маємо підтримувати УПА, хоча він увесь час повторював, що то безнадійна боротьба. Брат же з товаришами йому відповідали: «Ми загинемо, але те, за що ми боремося, не загине ніколи. І хтось мусить за те боротися». Коли брат з карабіном ішов з дому, батько йому дорікнув: «Ти погубив свою сім'ю». Брат тоді відповів запитанням: «А чого ж ти, тату, так мене виховав?»

У восьмому класі мене заарештували замість брата, і я відсидів два місяці у коломийській тюрмі. То безглуздя, бо ж я ще був малий. Але у нашій родині не було таких, хто би хоч на міліметр поступилися.

«Окрім півправди в текстах, інших компромісів у моєму житті не було»

Я був протестантом проти цензурних і комсомольських правил, які панували в університеті. Мене відраховували після вбивства Ярослава Галана, а в той час усі, кого виключали з університету, скоріше чи пізніше опинялися за ґратами. Після

смерті Сталіна їх відновили, але в тюрмі всі відсиділи. Мені стелилася така ж дорога, тим паче, що брат мій сидів у тюрмі як воїн УПА, тому я вирішив добровільно зголоситися до армії. Але в Радянському Союзі від КГБ ніхто не міг утекти. В армію мене взяли – на Кавказ, але за мною пішов «хвіст», який доповів, хто я. Через кілька тижнів моєї служби мене розбудив уночі днювальний і повів поза територію частини – в особняк кагебіста Пінчука. Він мене мордував три роки – до ліквідації Берії. Хотів з мене зробити сексота.

Мене демобілізували і за допомогою мого однокурсника й одногрупника Дмитра Павличка я поновився в університеті. Нагоді Дмитро вже був поетом, таким голосним, красивим, мав поставлений голос... Ректором університету тоді вже був Євген Лазаренко – єдиний патріот України в історії університету тих часів. Павличко привів мене до Лазаренка і сказав: «Прийміть його, то буде великий письменник».

Так, були ті, хто виходили наперед і говорили правду прямо. Та потім вони йшли в тюрму. Але були й ті, кого я називаю Валленродами. Вони проникали в систему і розкладали її зсередини. Нам це вдавалося робити дуже добре. Не гірше, ніж тим дисидентам, які героїчно виступали проти системи. То була спільна атака на комунізм.

Моє захоплення літературою почалося з поезії. Вірші мені не вдавалися: постійно заважало шукання рими, і я через те сердився. Але я був начитаний у прозі: Стефаник, Черемшина, Франко, Керницький, якого я дуже любив і навіть видав посмертно його збірку.

Новела стала першим моїм прозовим жанром. Але вона, як і вірш, страшенно обмежує письменника: сказав, відбулося, вистрелило – все! А характер, психологію новеліст може і не встигнути зловити. Так я пішов в оповідання, а написавши повість «Край бітого шляху», зрозумів, що буду писати романи.

«Мальви» були вилучені з літературного обігу на вісімнадцять років. Мене друкували, але не можна було в якійсь критичній статті згадати, що Іваничук написав такий твір. Був випадок, коли через згадування «Мальв» ліквідували цілий тираж

журналу. Це тяжко було пережити. Але як славолюбна людина я знав, що моє ім'я завдяки тому романові відоме всьому українському світові. Я був в Америці, Канаді, Австралії – і скрізь мені говорили про «Мальви». А мені більше нічого не треба було. Як сказав Володимир Яворівський, «Мальви» потрапили в десятку.

Я майже ніколи не починаю нової речі, доки не погортаю Біблію і твори Франка. Біблія мені важлива в такі моменти не тому, що я хочу помолитися, бо молюся я завжди своїми словами, а як текст. У Франка ж було таке широке бачення, що читання його творів завжди може мене на щось наштотувати.

Для мене стиль значно важливіший за сюжет. Взагалі художня проза – це, передовсім, стиль. Коли немає стилю, в тексті може бути граматично досконалою мова, але читачеві від неї захочеться завити, як вовкові на місяць, бо ж там не буде якихось шукань, свіжості, інакшості.

Свій стиль виробили Стефаник, Коцюбинський, Керницький, Вінграновський, Бічуя... Всі хвалять мою мову. Так, я нею добре володію. Але чи є в мене власний авторський стиль? Як є він, наприклад, у Галини Пагутяк: вона щось накрутить, накрутить, а звідти пробивається стиль неповторний, властивий тільки їй. І ось у Ніни (Бічуї) в її історичних новелах одразу відчувається стиль: у неї таке прозоре письмо, як осіння вода, у ньому немає абсолютно нічого зайвого.

Щоб зрозуміти мене як письменника, слід прочитати перш за все мої гуцульські новели. Там ніхто мене не перевершив і не перевершить, бо я наполовину гуцул, наполовину покутянин, а ще інтелігент і досить начитана людина. Все воно десь відклалося в мені.

За свою землю людина повинна бути готова померти. Коли до вас вривається у квартиру злодій, то ви не будете заохочувати його: «Бери, що хочеш». Якби я був молодий, я був би нині на сході. І брат мій був би там. Патріотизм – це важливо, бо на цій землі зарита твоя пуповина.

Я – оптиміст і знаю, що за Україною велике майбутнє. Я того не побачу, бо в загробне життя не вірю. Але ж

не можна жити 150 років. Хоча достатньо було б прожити ще хоча б два десятиліття, щоб побачити, як Україна стане сильною державою.

Нашу країну чекає довгий час біди. І так буде, доки Росія не видохне. Ми виховуємося в цій біді. Як це болісно, але як це і велично! Я віддаю зі своєї пенсії щомісяця на армію тисячу гривень, інакше я не засну, коли цього не зроблю. На Майдан теж давав гроші. Немає в мене такого, що би я не хотів зробити для України: чи написати, чи віддати гроші, чи навіть життя, якщо би воно було для цього потрібне.

Мені зараз іде 87 рік. Я ніколи не думав, що буду так довго жити. Я ніколи не ходив до лікарів. То все гуцульська кров, яку я успадкував від мами, і кулеша, бринза, мед, на яких я виростав. Ще три роки тому віку свого не відчував, а тепер ось прийшло якесь ослаблення. Я почав втомлюватися, зір послабився, запаморочення бувають, коли ходжу вулицею.

Якось я провідував мого сердечного товариша Романа Кудлика і запитав його, як він чується. На що Роман відповів: «Добре, аби не було гірше. Але вірус мене один мучить – «СКС» називається». «Що за «СКС»?» – питаю. «Старість, кур..., старість», – розшифрував Кудлик. І ось я тепер чую, як той вірус добирається і до мене. Я собі з того не роблю проблем, бо знаю, що ніхто вічно не живе. Хоч мені життя подобається, і я не хотів би ще йти. Але якби я не мав роботи, то я би вже давно пішов.

Я чую в собі нині згасання – не лише фізичне, а й творче. Ось, наприклад, спіткнувся я зараз на Андрієві Первозванному. Я раптом подумав, що Україну благословив один з апостолів Ісуса Христа! Але про це ніхто не написав роману! І я би хотів його написати, але вже не зможу.

Моє справжнє досягнення полягає в тому, що у своїх романах я будив історичну пам'ять народу чи нагадував про неї.

Може бути, що після смерті оживають мертві, але я себе до таких не зараховую. Це одиниці, а решту час поглинає. Сумно від того, що от при житті ти був популярний, а після смерті все стихає. Так сталося і з Гончаром, і з Дімаровим, і з мною так станеться. Я до того готовий. Хоча я про це вже не дізнаюся.

Тетяна Терен, «УП.Культура».
Текст скорочено

С-на: Dheny Patungka

Я стала активним користувачем Facebook близько шести років тому. Спершу це був майданчик для підтримки зв'язку з друзями з-за кордону, але поступово моя сторінка перетворилася на live-щоденник, де я могла ділитися думками та «фіксувати» важливі етапи життя: навчання, кохання, перші подорожі закордон, пізніше – результати роботи, якими пишалася, та створення сім'ї.

Коли у нас з моїм чоловіком з'явилися діти, я взагалі не замислювалася про те, чи писати про них на своїй сторінці, адже вони стали ще одним важливим етапом, який мені так хотілося «за-

ЩО КРАЩЕ НЕ ПОСТИТИ ПРО СВОЇХ ДІТЕЙ?

фіксувати». Це було природно: говорити про них, говорячи про себе, бо «мене» без них більше не існувало. Я не вірю у забобони та врки, тому десь з другого місяця спокійно показувала своїх дітей у мережі. Але я завжди мала певні інтуїтивні, чітко окреслені межі, за які ніколи не виходила. Раз за разом я питала себе, чи не порушую особисті кордони своїх синів, чи не розкриваю привселюдно того, що вони самі радше приховували б від сторонніх, та чи не поводжу себе так, ніби маю право ними розпоряджатися. Якщо в мене з'являлися сумніви, чи варто щось публікувати, я прислуховувалася до себе і залишала особисте всередині родини. Саме тому в інтернеті немає жодної фотографії моїх дітей без одягу, немає «туалетних» жартів й таких деталей їхнього розвитку, які я вважаю приватними.

Я – дуже лояльна людина у питаннях батьківства, ніколи не лізу з порадами або критикою в інші родини, але, коли мова йде про ого-

лені світлини, я сприймаю це як пряме порушення базових дитячих прав. Так, мої діти є продовженням мене самої, але вони – окремі особистості, які повинні розпоряджатися своїми тілами самостійно. А до того часу, як вони зможуть робити це свідомо, вирішувати такі інтимні питання за них означає для мене користуватися їхньою слабкістю. Вже не кажучи про те, що ми живемо у світі, де існування педофілів не є чимось винятковим. Я – мама, я повинна оберігати своє дитя від збоченців, а не сама провокувати їх.

Не настільки категорично, як до оголених фотографій, але все ж досить негативно я ставлюся до будь-яких «туалетних» історій, які дорослі люди навряд би розповіли про себе, бо їм було б надто ніяково. Одного дня діти виростуть і тоді вони запитують: «Мамо, тату, навіщо? Навіщо ви писали про мене таке? Світ би не обійшовся без детальної інформації про те, як я ходив на горщик?».

Але навіть коли ти дотримуєшся всіх етичних правил, які сам встановив для себе щодо публікації своїх дітей в інтернеті, існують ризики, від яких ти не застрахований. Так, у соціальній мережі Instagram в останні роки з'явилася збочена гра Baby Role Play, суть якої полягає у тому, що незнайомі люди крадуть з твоєї особистої сторінки фотографії твого малюка та починають видавати його за свого. Страшно стає у той момент, коли вони домальовують дитині синці та пишуть, як сильно її побили, або ж роблять голосні заяви про її викрадення.

Американська блогерка Hailey Devine радить дотримуватися кількох простих правил в Instagram, аби ваші діти не стали мішенню для такого роду ігор. Не викладати фотографії високої якості, на яких дитина сама. Родинні знімки, де присутній один або двоє дорослих, зазвичай не крадуть. Вибирати ті світлини, де не видно обличчя малюка повністю. Найбільше викрадачі люблять такі

кадри, де він дивиться прямо в об'єктив фотокамери. Унікальні знімки у ванній кімнаті, туалеті, під час зміни памперсів та будь-яких інших, які показують будь-який тип невинної оголеності.

Зізнаюся щиро, я не дотримувалася перших двох і не завжди дотримуюсь зараз. Всередині мене існує постійна внутрішня дилема: де та межа між безтурботністю та обережністю? Де та золота середина між умінням просто насолоджуватися життям у сучасному світі та необхідністю замислюватися про негативні наслідки, які може мати це твоє бажання ділитися чимось з іншими?

Ми, батьки, повинні завжди пам'ятати, що несемо відповідальність за своїх дітей і наш обов'язок охороняти їхню приватність. Бо, якщо ми можемо сховати альбом зі своїми оголеними дитячими знімками кудись на горище, то вони такої розкоші вже не матимуть. Інтернет пам'ятає все.

**Ольга Шиленко,
для ВВС Україна**

ХТ

У рамках робочого візиту Президента України до США з нагоди 71 сесії Генеральної Асамблеї ООН, його дружина, пані Марина Порошенко відвідала найстаріший український навчальний заклад в Америці – Українську католицьку школу Св. Юра у Нью-Йорку. У закладі здобувають середню освіту діти різних національностей. Загальна кількість учнів складає понад 50 осіб, з яких 15 мають українське коріння. Усі діти вчаться за освітньою програмою штату Нью-

Йорк, але одним з обов'язкових курсів у школі є вивчення української мови та історії, а також уроки релігії. Також пані Марина відвідала церкву Св. Юра та дитячий садочок, який функціонує при Українській католицькій школі.

Особливу турботу про свою паству в Америці виявляв митрополит Андрей Шептицький. В 1901 р. він відправив туди свого секретаря, а згодом і сам двічі побував на цьому континенті. У червні 1903 року було засновано першу парафію, а через два роки збудовано першу греко-католицьку церкву святої Марії в Чикаго. 1940 року в Нью-Йорку при церкві св. Юра створено українську католицьку школу.

Фонд Порошенка, інтернет-сторінка Української Католицької Церкви св. Юра, зібрав Р.К.

ЯК ЛИТВА ПІДТРИМУВАЛА ОУН

Впродовж десятиліть імена тих, хто фінансово підтримував українських підпільників, тримали у таємниці. Адже за це чекала найсуворіша міра покарання. Значна частина коштів надходила з еміграції: 20 відсотків бюджету ОУН фінансувала Литва. Також свої пожертви надсилали діаспора у США. Та, навіть, в Україні були ті, хто ризикуючи власним життям, допомагав підпільникам.

Батько українського спорту Іван Боберський не тільки гартував дух майбутніх очільників УВО, але й коли виїхав за межі батьківщини у Канаду, допомагав їм фінансово. «Близько 5 тисяч доларів перейшло якраз в Українську Військову Організацію. Багато діячів відзначали, що то був досить вагомий фінансовий прорив для УВО», – розповідає історик Андрій Сова. Саме від емігрантів з Європи та США до українських підпільних організацій коштів надходило чи не найбільше. Одним з основних спонсорів ОУН в часи Євгена Коновальця стали литовці. Маленька Литва, яка тоді теж була окупованою, давала майже 20% бюджету націоналістів. «Литва навіть допомагала друкувати деяку пропагандистську літературу на своїй території. В образі таких спонсорів виступає держава», – зазначає науковий працівник Рівненського обласного краєзнавчого музею Ігор Марчук.

На останніх шпальтах еміграційних газет розміщували списки тих, хто давав пожертву на український рух. Одним із таких еміграційних видань у Литві була газета «Сурма». «Там був окремий додаток, зроблений

для українців, які жили в Америці, із уривками з листів, де розповідалося, що «пересилаю вам два долари», «пересилаю три долари». А на той час це були великі гроші», – каже історик Володимир Муравський.

Тим часом у Львові існували фірми, які фінансували ОУН напряду. Зокрема, рекламна агенція Романа Шухевича «Фама» вела окрему «чорну бухгалтерію» на потреби підпільників. А кооператив «Маслосоюз» співпрацював з українським селянством. «Це було не так просто зробити. Польська поліція знала про джерела постачання руху опору, тому старалися ревізувати українські кооперативи. Щоб якось викрутитися з ситуації, велася чорна бухгалтерія», – наголошує історик Олег Клименко.

До того ж, кооперативи частково оплачували адвокатів для арештованих. Меценатами ставали і самі правозахисники. Зокрема, ОУН підтримував адвокат і директор українського банку «Дністер» Степан Федак. Він фінансово допомагав і молодіжним січовим організаціям, і українським військовим. Його навіть називали тестем українського націоналізму, адже зятями талановитого бізнесмена були самі ідеологи ОУН: Євген Коновалець та Андрій Мельник. «Федак як керівник «Дністра» допомагав фінансувати УВО та ОУН. Гроші, які надходили з-за кордону від діаспори, мусили ж якось тут опинитися. То вони пересилали на «Дністер», а звідти кошти вже потрапляли, куди потрібно», – розповідає історик Олександр Кучерук.

«Історична Правда з Вахтангом Кіпіані»

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie
für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 3257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5